

Autoři: Alexander E. Ronnett, Faust Bradescu

Státní převrat 21. ledna 1941

Jedním z nejneobyklejších obvinění vznášejících se nad legionářskou minulostí je to, že již po čtyřech a půl měsících od ustavení národního legionářského státu se legionářské hnutí pokusilo vyprovokovat povstání, jehož motivy jsou jen těžko uchopitelné a Antonescova vláda se vždy vyhýbala jejich zdůvodnění. V důsledku neslavných lednových dnů roku 1941 bylo množství čelních představitelů legionářského hnutí odsouzeno k tvrdým trestům v pracovních táborech v délce 25 let, jež však neměly přímou souvislost s onou známou „rebelií.“ Je tomu tak proto, že v řadách „vítězů“ panoval bolestivý neklid, neboť ti moc dobře věděli, že legionářské hnutí bylo ve skutečnosti obětí celé této hry.

V první řadě je třeba ozřejmit jednu věc: povstání z 21. ledna 1941 nebylo připravováno ani vyprovokováno legionářským hnutím. To pro podobné jednání nemělo žádný hodnověrný motiv, a to z následujících důvodů:

1. Prošlo si dlouhým obdobím perzekucí, jež zdecimovaly jeho velení.
2. Nacházelo se uprostřed procesu vnitřní restrukturalizace a administrativních změn.
3. Až příliš dobře vědělo, že by bylo velmi obtížné, ne-li nemožné, nahradit stávající establishment, aniž by země byla uvržena do dlouhého období politické nestability a ekonomického kolapsu.
4. V neposlední řadě mezinárodní politická situace podobným krokům nenahrávala.

Legionářské hnutí se navíc podílelo na moci, tudíž nemělo žádný důvod generála Antonesca svrhnout. Práva a povinnosti obou silových složek (legionářského hnutí a armády) byla přesně definována.

Legionářské hnutí v souladu se svojí doktrínou široce vzdělávalo masy a vštěpovalo jim svoje principy, což vyžadovalo několik let houževnatého společenského, akademického a kulturního snažení. Lze rovněž vznést argument, že generál Antonescu byl v pozici hlavy státu vnímán coby nepostradatelný. Vlastenecký a energický muž, pevně třímající otěže armádních složek, hrál pro legionářské hnutí roli prostředníka v jeho snaze dokončit své přípravné projekty a znovuvybudovat administrativní a politické velení, jehož se mu nedostávalo.

Legionářské hnutí neřešilo problém, zdali generál Antonescu stojí či nestojí v čele vlády, mnohem více jej znepokojovalo komunistické nebezpečí, jež viselo nad celým východem jako Damoklův meč, a aktivity prominentů starého režimu, kteří se postranně snažili o znovudobytí svého původního postavení. Pod tíhou této situace tudíž došlo k bratrskému usmíření mezi legionáři a silami podporujícími generála Antonesca. Ze stejných důvodů též byla odsouhlasena řada privilegií udělených armádě, bylo totiž nezbytné si uchovat vnitřní harmonii a navenek se tvářit, že je vše v naprostém pořádku.

Proč tomu tak bylo? Legionářské hnutí si totiž uvědomovalo, že politická situace si z jeho strany žádá kontinuální sebeobětování se. Vrchní vůdce legií se nezabýval myšlenkou stát v čele vlády a už vůbec se nenažil rozdmýchat revoluci, aby zaujal místo schopného spojence. Nejzákladnější principy legionářského života podobnému řešení zabraňovaly. Legionářské hnutí si po letech perzekucí, nenahraditelných ztrát a neustálého tlaku užívalo období relativního klidu, tolik potřebného k vlastní reorganizaci a završení své mise. Myšlenka na násilné rozbití spolupráce s generálem Antonescem vedoucím legionářským kruhům pod dojmem tehdejších okolností ani nepřišla na mysl. Podobný postup by totiž představoval nejflagrantnější porušení principů legionářského hnutí, mezi jehož základní maxima patřilo nikdy se neuchýlit k brutálnímu násilí nebo nečisté hře. Základní principy představovaly pro hnutí mnohem více než laciné slogany určené k ohlupování lidí. Jednalo se o obvyklé standardy chování, jež musely být povinně dodržovány. Když se chtěl legionář stát jiným, vyšším člověkem, musel se jimi bezpodmínečně řídit.

Dodejme jen, že akceptováním nabídky na vstup do Antonescovy vlády mu legionáři přísahali věrnost a nic na světě by je nepřinutilo se stát zrádci. V neposlední řadě je též třeba vzít v potaz, že nový politický řád vyhlášený králem a generálem Antonescem se opíral o legionářské vojenské formace. Nota bene oficiální název společenského zřízení zněl „národní legionářský stát.“ Bylo by tedy vůbec možné, aby někdo revoltoval sám proti sobě?

Nejpřesvědčivějším důkazem o nevině legionářských sil v této záležitosti je, že vojenské oddíly, jež se státního převratu zúčastnily na výslovný rozkaz generála Antonesca, se setkaly s houževnatým, avšak absolutně neorganizovaným odporem. Ze strany legionářských oddílů se tedy jednalo o odpor, nikoli o ofenzivní útok nebo organizovaný plán. Tyto oddíly naopak čelily útokům armádních sil na nejrůznější úřady, prefektury, radnice a policejní stanice, které tou dobou byly oficiálně spravovány legionáři.

Dá rozum, že žádná revoluční síla na světě by neměla v úmyslu rozpoutat revoluční zápas, aniž by na něj byla plně připravena, měla vypracovaný plán útoku a měla na své straně část armády. V takovém případě by zahájila všeobecnou ofenzívu na nejrůznějších místech země a v první řadě by se snažila zajmout vládní představitele a narušit tak ústavní kontinuitu. Tohle je nezbytné minimum, bez něhož se žádná revoluce neobejde. Žádnou z těchto aktivit není možno připsat legionářskému hnutí, jež se pouze bránilo svévolnému útoku ze strany generála Antonesca. Řekněme si na rovinu, že kdyby se skutečně odhodlalo vypudit z vlády ministry nepatřící do jeho řad, celá slavná „rebelie“ by měla naprosto jiný průběh a rozhodně by neskončila porážkou těch, kteří byli obviněni z jejího rozpoutání.

Zbývá nám však odpovědět na otázku, kdo a z jakých důvodů tuto revoltu naplánoval.

Historie psaná vítězi téměř vždy nahlíží na podrobené jako na iniciátory všech nepokojů ve škále od zlých úmyslů až po tajné plánování celé operace; od vyprovokování konfliktu až po nejhanebnější činy spáchané v jeho rámci. Nejinak tomu je i v tomto případě. A jelikož po této události byli legionáři internováni v rumunských vězeních nebo německých koncentračních táborech, stalo se pro ně nemožným prezentovat na veřejnosti pravdu. Pravdu, jež je zbavuje veškeré viny, která ve skutečnosti cele padá na hlavu generála Antonesca. S odstupem času byly v hlavách těch, kteří si dali tu práci dopodrobna rozpitvávat veškeré dílčí události, rozptýleny veškeré pochybnosti. Celé spiknutí i jeho realizace leží na bedrech generála Antonesca. Byl to on, kdo se rozhodl porušit pakt o spolupráci s legionářským hnutím a zosnovat konflikt, jenž posloužil coby záminka k odstřížení legionářů od státní moci, čímž si uvolnil ruce k dosažení absolutistické vládní pozice ve státě a potažmo i celém hnutí. Bylo to pro něj o to jednodušší, oč méně podobné jednání z jeho strany čestné a věrné legionářské oddíly očekávaly, ty totiž pevně věřily vzájemným politickým dohodám pod záštitou Národního legionářského státu.

Proč se však generál uchýlil k takovému nelogickému, protinárodnímu a hazardérskému rozhodnutí? Z jednoho prostého důvodu, jenž po dlouhá tisíciletí stojí v pozadí nejhorších konfliktů a přináší s sebou ty nejkatastrofálnější důsledky: ambicióznosti. Ti, již jej měli možnost poznat, tvrdili, že jen ztěží bylo možno narazit na ambicióznější osobu, jež by tolik toužila po osobní velikosti a vyhrazovala si tolik výhradního práva na všechna klíčová rozhodnutí. Došlo to až tak daleko, že začal být nazýván „zrzavým psem“, a to ne až tak moc z důvodu barvy svých vlasů, nýbrž charakteru. V knize, jež generála Antonesca vychvaluje a na legionářském hnutí nenechá jedinou nit suchou, se setkáváme s tímto popisem jeho osoby:

„Antonescu své přezdívce ‘zrzavý pes’ nevděčí z důvodu své věrnosti a oddanosti, jež jsou vlastní psímu plemenu. Pokud byl přirovnáván k psovi, bylo tomu tak z pejorativních důvodů. ‘Kousne, když to ostatní nejméně čekají’, prohlašovali jeho důstojníci. Primární pocit, který v ostatních vyvolával, byl strach. Dozajista v tom hrála roli i jeho a tvrdost a necitlivost, jež znemožňovala, aby se kdy byl zabýval významem slovesa prominout. Je však nutno dodat, že nebyl člověkem naší doby: byl totiž ztělesněním člověka primitivního druhu, který byl v průběhu věků jen částečně domestikován. Jaký jiný pocit než strach může být způsoben anachronickou přítomností potomka prohnanych a divokých válečníků dávných dob?

Tyto řádky byly převzaty z knihy stavějící se ke generálu Antonescovi extrémně kladně; napsal ji člověk z jeho bezprostředního okolí, který jen velmi těžko může být podezříván ze sympatií vůči legionářům.

Generál, pohlcen svými vlastními ambicemi, nemohl v žádném případě akceptovat, ba si byt jen připustit sdílení moci, která podle něj patřila jen a jen jemu. Existenci legionářské hierarchie a zejména pak osobu Horia Simy, coby nejvyššího velitele politického hnutí vymykajícího se jeho osobní kontrole, jen velice těžko nesl. Ve státě se nacházela organizace, jež mu i přes svou loajalitu nebyla jakožto organizovaná jednotka podřízená a zároveň

představovala ideologický základ nového režimu.

Generál Antonescu by býval rád viděl, kdyby mu legionářské hnutí bylo přímo podřízeno a respektovalo by jej coby svého nejvyššího vůdce. Když se pustil do osobnostního boje s Horiem Simou, snažil se dokonce získat sympatie legionářských oddílů nošením zelené košile, přičemž se pokoušel mluvit a jednat jako kdyby patřil do jejich řad. Jednalo se však o pokus předem odsouzený k nezdaru, nakolik mu k tak důležitému úkolu scházely patřičné osobní kvality. Dokonce si dovolil požadovat, aby jej legionářské oddíly jmenovaly nejvyšším vůdcem celého hnutí, i tento pokus však skončil absolutním fiaskem.

Generálu Antonescovi tak nezbývalo k uspokojení svých nezměrných ambicí nic jiného, než nepřímou hnutí potlačit, k čemuž mu úžasnou shodou okolností nahrávaly tyto situace:

- 1) Válka se Sovětským svazem se pro Německo stala nevyhnutelnou. Generál rumunskou účast po německém boku považoval za otázku své osobní prestiže.
- 2) Generál si byl jistý, že Němci si při rozhodování mezi ním a legionářským hnutím (nacionalistickou organizací absolutně politicky nezávislou na Hitlerově doktríně a cílech) zvolí toho, kdo si udrží přímou kontrolu nad armádními oddíly.
- 3) Politické strany zbavené zásahem legionářského hnutí ze 3.června 1940 moci veřejně dávaly najevo nepřátelství vůči němu, nikdy však ani náznakem podobně nevystupovaly vůči generálu Antonescovi.
- 4) Z politického úhlu pohledu bylo legionářské hnutí daleko od dosažení kýžené rovnováhy a vnitřní konsolidace. Ohromné ztráty elitních mužů, léta ve vězení a nucené setrvávání v podzemí jej uvrhly do stavu profesionální nedostatečnosti, od níž se odvíjela i jistá váhavost ze strany legionářů zastávajících některý ze zodpovědných postů. Čtyři měsíce aktivní administrativní činnosti se pro legionářské struktury ukázaly být nedostatečnou dobou.
- 5) Legionářské hnutí navíc nebylo podezřívavé a plně se spoléhalo na generálovu věrnost. Nikdo si nedokázal představit, že člověk, který se jevil být tak mravně čestným, by byl takto schopen podlehnout patologickému nutkání majícímu původ v jeho nezměrných ambicích. Viceprezident státní rady Horia Sima, jakož i všichni legionářští ministři znali nesnášenlivou, svévolnou a dominantní povahu muže stojícího v čele vlády, domnívali se však, že by nebyl schopen podobného činu, který by ukončil vzájemné porozumění, jež bylo umocněno vznikem „legionářského státu.“ Legionářské hnutí na vše pohlíželo prizmatem vzájemné oddanosti, jíž považovali za nezpochybnitelný fakt.
- 6) Generál Antonescu moc dobře věděl, že legionářské hnutí by nezahájilo rebelii proti nikomu jednoduše proto, že nebylo v jeho povaze se uchýlovat k podobným aktům, když byl někdo jiný u moci. I samotný pojem „rebelie“, jímž tato tragická událost bývá označována, je absurdní; snázeji však pomohl hodit vinu na legionáře a zakrýt tak jednotlivé aspekty státního převratu, jímž celá tato akce bezesporu byla.
- 7) Několik málo významných incidentů přihodivších se mezi legionářskými představiteli a některými armádními činiteli napojenými přímo na tohoto nejčelnějšího vládního představitele posloužily generálovi coby vítaná záminka pro jeho následující postup.

Okolnosti byly záměrům generála Antonesca příznivé, nakolik řetězec politického dění vyústil v události z 21. ledna 1941 a následně v Antonescovu diktaturu. Jednotlivá fakta do sebe

zapadají jako jednotlivé dílky puzzle a odhalují skutečnou podstatu převratu vyprovokovaného a vykonaného na rozkaz generála Antonesca. Celé drama se odehrálo mezi 21. a 23. lednem 1941, kdy se legionáři oprávněně bouří proti zneužívání moci ze strany nejvyššího vládního představitele. Události, jež tomuto dění předcházely, jsou však tak vypovídající, že zde není žádných pochyb o generálově roli v přípravě a realizaci státního převratu.

Svita generála Antonesca složená z armádních představitelů v čele s plukovníkem Rioseanem, politiků odstraněných novým režimem a několika skrytých komunistů již delší dobu spoléhala na generálovy megalomanské ambice. Právě na tuto jeho slabost sázeli nepřátelé legionářského hnutí nejvíce. Nebylo nic jednoduššího, než jej přesvědčit, že vrchní velitel legionářů podkopával jeho autoritu a prestiž, a že jedinou možnou cestou ke znovunabytí svých „práv“ bylo zbavit se této překážky. Záminky pro podobný postup nebylo složité najít. Jednalo se o porevoluční období plné nadšení, bolestných vyrovnání, všeobecného přehánění a rovněž i chyb. Pro režim řídicí se legionářskou doktrínou nebylo vůbec jednoduché harmonicky koexistovat s generálem Antonescem, autoritářskou a povýšeneckou osobností, jež jakoukoli iniciativu nepocházející z jejích kruhů považovala za přímý útok na svou čelní pozici. Není pak divu, že v tomto rozpoložení mysli nahlížel Antonescu na vrchního legionářského velitele jako na hrozivý stín zakrývající jeho politickou velikost.

Ostatní pak přirozeně využili šance na zpřetrhání přátelských svazků utvořených mezi dvěma silami, jež položily základ nacionalistické vládě. Nepřátelé legionářů použili k přípravě generálova puče třech hlavních prostředků:

a) Neustálých provokací ze strany speciálních agentů, z nichž někteří po 6. září 1940 pronikli do legionářských řad (později jim bylo dáno označení „Septembristi“). Aktivita těchto agentů sledovala přesně daný cíl: poskvřnit jméno hnutí v očích veřejnosti a vyvolat vůči němu vlnu opovržení, neřku-li nenávisť. Právě tyto vládní agenti a členové dřívějších politických stran páchali hanebné činy, za něž bylo následně trestáno legionářské hnutí. Bylo však nesmírně obtížné tyto osoby odhalit a předat je ruce spravedlnosti. Někteří fungovali v utajení, jiné zase ochraňovala legionářská uniforma, jejímž nošením dovršili své podlé činy. Jakákoli nepříjemná či násilná událost, jež se udála na rumunském území, tak byla bezvýhradně dávána za vinu legionářskému hnutí. Generálská klika pak bez váhání tyto zprávy rozšiřovala, aby veřejnost ztratila v legionářské hnutí důvěru a začala opouštět jeho řady. To si však bylo jisté svou nevinou a bylo až příliš zaměstnáno vlastní reorganizací, proto těmto intrikám věnovalo jen malou pozornost a čekalo na vhodnější okamžik k boji za pravdu. K tomu již však bohužel nedošlo, celá vládní epizoda legionářského hnutí nakonec trvala pouhého čtyři a půl měsíce.

b) Tím druhým bylo přehnané uvádění „usvědčujících informací“ adresovaných generálu Antonescovi. V jeho očích pak každý jednotlivý incident představoval provokaci, záměrnou agresi nebo akt svévole. Všechny tyto vykonstruované termíny výrazně zvyšovaly generálův vojenský temperament a legionářské hnutí pak pro něj ztělesňovalo anarchistickou organizaci, již bylo velice těžké udržet na uzdě. Do budoucna ji pak vzhledem ke svým ambicím vnímal coby velké nebezpečí, ba dokonce coby smrtelného nepřítele v boji o moc.

Udavačskou koalici nebrzdily pražádné rozpaky, neboť pro samotného generála Antonesca nehrála pravda žádnou roli, zvláště pak když byla v sázce jeho osobní prestiž a touha po moci.

c) Třetím důležitým krokem pak bylo ovlivnění německé ambasády v Bukurešti, která následně v rozhodujících momentech neposkytla legionářskému hnutí žádnou morální ani materiální podporu. Na jeho adresu směřovala všemožná nactiutřačná falešná obvinění za účelem přesvědčení představitelů Třetí říše, že za veškerými těžkostmi při přesunu německých oddílů do Bulharska či kamkoli jinam přes rumunské území stojí výhradně legionářské hnutí. Pokud tedy mělo dojít k válce se SSSR, bylo nejprve nutné vyhnat legionářské síly z vlády a naprosto minimalizovat jejich vliv na politiku země. Jedinou spolehlivou osobou pro možnou budoucí válku se tak jevil být výhradně generál Antonescu, jenž se těšil důvěře armádních kruhů.

Všechny tři metody přinesly své ovoce, nakolik se do mysli veřejnosti podařilo zasít nejistotu vůči legionářskému hnutí právě v okamžiku, kdy generál Antonescu zosnovával svůj převrat. Ve světle na sebe navazujících událostí lze bez uzardění prohlásit, že puč, k němuž došlo 21. ledna 1941, byl promýšlen již velmi dlouhou dobu dopředu, možná již od prvního dne, kdy generál Antonescu a vůdce legionářského hnutí Horia Sima zasedli ve stejné vládě. V protilegionářsky zaměřené knize s názvem „Mémorial Antonescu - Třetí muž Osy“ její autor uvádí, že mezi generálem a legionářským hnutím došlo k několika podstatným konfliktům:

Pod tlakem Berlína Antonescu souhlasil s ponecháním legionářského hnutí ve své vládě, avšak jeho víra v možnost v zájemné spolupráce byla definitivně nahlodána. Od tohoto okamžiku už jen čekal na příhodnou chvíli k vyhnání legionářských ministrů z vlády. Když se autor knihy dále zabýval přípravou převratu, jenž nazýval „legionářskou rebelií“, připustil, že „na straně armády byla pečlivě testována bojeschopnost.“ V jeho díle se též vyskytují nespočetné pasáže, v nichž je zmiňována svolnost Němců s eliminací legionářů. Ti považovali za jednodušší se spojit s generálem Antonescem, nežli spoléhat na nezkontrolované legionářské hnutí. Během své návštěvy u Adolfa Hitlera utrousil Antonescu uprostřed debaty o moderní revoluci následující poznámku: „A co byste udělal s fanatiky, bez nichž by bylo těžké vybudovat obrodné hnutí?“ „Musíte se jich zbavit,“ odpověděl bez zaváhání Hitler a potutelně se na generála pousmál.

Následně na něj dlouze pohlédl a svou řeč zakončil těmito slovy: „Muž, který dovolí, aby byl zbaven velení, ukazuje, že neumí použít kulomet. Diktátor 20. století jednoduše nemůže být svržen. Pokud padne, tak jedině proto, že spáchá sebevraždu...“

Antonescu po návratu do Bukurešti udržoval obsah svého patnáctiminutového rozhovoru s Hitlerem v absolutní tajnosti. Zdá se, že touto konverzací, jež proběhla před několika svědky, nabyl Antonescu uspokojení, alespoň co se týkalo jeho konfliktu s legionářským hnutím.

22. ledna 1941: Již od časného rozbřesku proti sobě stojí armádní a legionářské oddíly. Vojáci útočí na budovy obsazené legionáři, kteří je naopak horlivě brání. Boje mezi těmito znesvářenými stranami ze všeho nejvíce připomínaly obležení, při němž bránící se strana byla ta, jež byla obviňována z rozdmýchání celé vzpoury. Legionáři zuby nehty vzdorovali a

vzali zavděk jakoukoli dostupnou zbraní. Byla to vskutku prapodivná „rebelie“, když tzv. rebelové nezamýšleli útočit a snažili se vyhnout všeskerým konfliktům se silami, které se okolo jejich pozic rozprostíraly.

Na obou stranách se pozvolna stabilizovaly pozice i všeobecná očekávání. V některých oblastech dokonce došlo ke spolupráci mezi armádou a legionáři. V Bukurešti, Braile a Prahově došlo k několika lokálním incidentům, při nichž padlo pár legionářů, avšak žádný z vojáků. Vážnějším problémům musel Antonescu čelit 22. ledna z důvodu postojů rolnických mas. Ty po tisících proudily do měst, aby pomohly obklíčeným legionářům.

V mezičase došlo k vyjednávání mezi německým velvyslancem Neubacherem a Horiem Simou o ukončení nepřátelství. V jeho důsledku legionářské hnutí svolilo k ukončení veškerého odporu. Generál Antonescu slíbil, že vůči legionářskému hnutí ani jeho jednotlivým bojovníkům neužije žádných represí. Zároveň však znásobuje své intriky a stupňuje svá obvinění legionářů i vojenské nabídky Hitlerovi. Všechna tato obvinění završují sérii pomluv vyřčených na adresu hnutí v Berlíně a zhoršují tak jeho pozici v Hitlerových očích. Ve světle těchto okolností je více než logické, že v noci z 22. na 23. ledna byl německým oddílem na rumunském území vydán tento rozkaz: „vydat se v dispozici generálu Antonescovi k rozdrčení legionářské rebelie.“ Byli to tedy nakonec Němci, kdo rozhodl o osudu puče generála Antonesca.

23. ledna 1941: Jelikož armádní oddíly nebyly schopny vypudit legionáře z úředních budov, které okupovali, generál Antonescu nařídil proti nim poslat dělostřelectvo. Zároveň byl vojskům na území hlavního města vydán rozkaz ke střelbě do přihlížejícího davu, neboť ten se údajně skládal z partizánů napomáhajících legionářskému hnutí. Několik stovek lidí nemajících naprosto nic co dočinění s politikou nebo legionáři bylo na místě zabito. Jednalo se o předem připravené akce, jež měly být následně dány za vrub legionářskému hnutí a prezentovány Němcům coby příklad jeho nedisciplinovaného a nesvědomitého jednání. Již za úsvitu vydal Horia Sima rozkaz k zastavení odporu a evakuování všech budov. Je zde potřeba poznamenat, že v mnoha případech byly budovy okupované legionáři vydány do rukou německé armády, která je následně předala rumunským vojenským autoritám, aby se předešlo veškerým konfliktům. Úmluva mezi Horiem Simou a generálem Antonescem v přítomnosti německého diplomata byla jednoznačná: absolutní svoboda pro legionáře. Generál ji však ani v nejmenším nerespektoval a ani Němci ji naprosto nevzali v potaz. Již několik hodin po legionářské kapitulaci vydal Antonescu pokyn k zahájení represí, jejichž dopad znamenal smrt pro několik stovek legionářů a uvěznění pro další desetitisíce. Legionářské hnutí vstoupilo do další fáze perzekucí.

9. dubna 1941: Vůdce legionářského hnutí Horia Sima přijíždí do Berlína jako běžný uprchlík.

18. dubna 1941: Uprchlíci z řad legionářů na německém území jsou informováni, že budou v důsledku dohod mezi německou a rumunskou vládou od nynějška povinně internováni v ubikacích ve vyhrazených oblastech (Rostock, Berkenbruck, atd.).

Závěrečné slovo

Tato práce si neklade za cíl uchopit nepřebornou řadu problémů a otázek spojených s doktrínou a vystupováním legionářského hnutí. Její cíle jsou mnohem skromnější, neboť se dotýkají jen některých aspektů minulosti, které napomohly tomu, že se nepodařilo cele zničit pověst této organizace, jež se od všech ostatních tolik odlišovala.

Svět si stále není vědom mnoha pravd, jež z důvodu zájmu určitých sil té doby musely zůstat skryty. Zvláště si pak neuvědomuje pozitivní a tudíž opravdové a přínosné stránky nacionalistických hnutí. Ty jsou obvykle považovány za nacistické, teroristické, diktátorské, atd. a jsou jim připisovány všechny možné nešvary. Pravda je však někde jinde a musí vyjít najevo co nejdříve, než všudypřítomný vichr nenávisti smete i poslední zbytky zdravého rozumu a lidství. Vlna nactiutrhání musí utichnout a společnost si musí uvědomit, že každá mince má dvě strany.

Legionářské hnutí patří mezi ty nacionalistické organizace, jež byly nestoudně očerňovány, a ještě i dnes jsou na jeho účet připisována i ta nejfantasknější obvinění. Je opravdu překvapivé, jak někdo může být tak vytrvalý a opakovat stále stejné lži o záležitostech, jež byly buďto smyšlené nebo jsou více než 30 či 40 let staré, aniž by zmínil jediného slůvka o opravdové podstatě legionářského hnutí! Tyto hanebné metody nejlépe slouží hrám politických spekulantů, kteří se pokoušejí ze své cesty odklidit síly, jež jsou si vědomy nebezpečí hrožících z jejich strany budoucnosti celého světa.

Jak říká jedna stará moudrost, každá trpělivost má své meze. A my, příslušníci Legie archanděla Michaela, jsme veškerou svou trpělivost vyčerpali. Rozhodli jsme se učinit přítrž hanobení, lžím a obviněním, jež na naše hlavy padají s neúměrnou vytrvalostí.

Tato práce je pouhým začátkem a uvedením do tématu za účelem vytýčení určitých nosných bodů. Žádnou událostí se nezaobírá do hloubky. Poskytuje pouze zevšeobecněný přehled některých naléhavých problémů a chronologický výčet činů legionářského hnutí uprostřed politicky nepřátelského světa zachváčeného nedostatkem morálky a duchovním rozkladem. Snaží se tak na světlo světa vynést některé pravdy.

Snaha o uchopení legionářského fenoménu započala již před dlouhým časem v několika evropských zemích. Důležitá díla zabývající se tímto tématem vyšla ve francouzštině, španělštině, portugalštině, němčině a italštině. Pouze anglosaský svět zůstával doposud těmito informacím uzavřen. Doufáme, že budou následovat i další díla obsahující další nezbytné informace.

Článek *The Legionary Movement in Romania* byl převzat ze stránek vydavatelství **Wermod and Wermod**.